

Право і порядок

№ 8 (87)
24 червня
2011 року

Газета Головного управління юстиції у Закарпатській області

Шановні колеги, співвітчизники!

Щиро вітаю Вас із визначним державним святом - Днем Конституції України!

Конституція України – це акт вищої волі українського народу, фундаментальне закріплення його історичного вибору, його волі жити в суверенній, соборній, демократичній, соціалній, правовій державі.

Основний Закон увійшов в суспільне життя як головний оберіг державності і демократії, гарант незалежності і соборності України. Його найвища юридична сила, верховенство права, політична, економічна та ідеологічна багатоманітність – фундаментальні засади, на яких ґрунтується сьогодення і вибудовується майбутнє українського народу.

Пож, напередодні цього святкового дня, від цього серця бажаю Вам міцного здоров'я та творчого натхнення, добробуту і замітливості у ваших родинах, мудрості і фалекоглядності, високих досягнень, успіхів у праці та нових звершень заради реалізації принципів Основного Закону нашої Вітчизни – народовладдя, гуманізму та законності.

*З повагою,
Начальник Головного управління юстиції у Закарпатській області
П.М. Ільницький*

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ І ВІДПОВІДНОСТІ ДО КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

Прийнята Верховною Радою України 28 червня 1996 року Конституція України вперше так високо піднесла конституційно-правовий статус людини і громадянина. У ній втілено міжнародно-правові стандарти щодо прав особи. Такий підхід є логічним, оскільки перехід від будь-якої авторитарної чи тоталітарної системи до демократичної з необхідністю повинен супроводжуватися реальним або ж формальним декларуванням основних прав і свобод. Слід також враховувати, що розширення прав і свобод громадян для світової цивілізації є природним і історично обумовленим процесом.

Механізм реалізації того чи іншого права залежить від його характеру, його приналежності до певної групи прав. Кожне право здійснюється у певному порядку, певній послідовності. Порядок реалізації деяких з таких прав визначається самою людиною.

Стосовно цих прав державні органи повинні діяти в режимі їх дотримання, тобто їх гарантування і не порушення. В разі ж порушення цих прав кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності державних органів, їх посадових та службових осіб (ст. 55 Конституції). Тим самим створено реальний механізм відповідальності держави перед людиною за свою діяльність, здійснення нею обов'язку утвердження і забезпечення прав і свобод людини і громадянина.

Згідно зі ст.ст. 23, 27 Конституції кожна людина має право на вільний розвиток своєї особистості та невід'ємне право на життя. Це право належить до суб'єктивного права узагальнюючого характеру. Воно передує всім іншим правам людини, які у різних аспектах його конкретизують. Суть цього права полягає в тому, що громадянин України та інші особи, які перебувають в Україні, маючи всі права і всі свободи, закріплені і гарантовані Конституцією, використовують їх у власних інтересах, на свій розсуд розвивають свої здібності. Будь-які перепони на шляху забезпечення вільного розвитку особистості суперечать нормам Конституції і тому повинні бути усунені. Саме в цьому напрямку повинні діяти державні органи, гарантуючи людям, які проживають на певній території, їх вільний розвиток, використовуючи для цього такі засоби: прийняття рішень направлених на усунення можливих перешкод для реалізації цього права, внесення подань до відповідних органів, посадових осіб, якщо вони ігнорують права громадян, розгляд і належне вирішення наказів виборців та інші.

Щодо права на життя, то в ст. 27 Конституції закріплено, що: "кожна людина має невід'ємне право на життя". Виходячи з цього, Конституція встановлює, що ніхто не може бути свавільно позбавлений життя. Без дотримання цього права всі інші права не мають цінності і користі. Тому всебічна охорона людського життя – один із основних обов'язків держави. Практично це означає, що держава повинна вживати ефективні заходи щодо боротьби зі злочинністю, максимально сприяти розвитку медичної допомоги, забезпечувати послідовне покращання умов життя людей, особливо неповнолітніх, інвалідів, осіб похилого віку.

Ст. 32 Конституції гарантує ще одне суб'єктивне право людини, а саме – право на недопущення втручання в особисте і сімейне життя. Ця норма є одним із принципів діяльності державних органів, які повинні розглядати людину як індивідуальну, унікальну особистість, яка є суб'єктом безлічі неформальних зв'язків, носієм приватних інтересів, які є її особистою справою. Відповідно, цьому праву кореспондує прямий обов'язок державних органів не допускати збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди.

Цією ж статтею передбачається право кожного громадянина знаходитися в державних органах з відомостями про себе, які не є державною або іншою, захищеною законом, таємницею. Тобто, державні органи, які мають інформацію про громадян, зобов'язані надавати її безпосередньо і безкоштовно на вимогу осіб, яких вона стосується, а також вживати заходи щодо запобігання несанкціонованому доступу до неї.

Якщо державні органи відмовляють у доступі до такої інформації або приховують її, незаконно збирають, використовують, зберігають чи поширюють – їх дії можуть бути оскаржені до суду. Особа має право в такому випадку вимагати від держави відшкодування матеріальної та моральної шкоди.

Забезпечення права людини на свободу пересування і вільний вибір місця проживання (ст. 33 Конституції) здійснюється, як правило, державними органами: для громадян – органами внутрішніх справ, для іноземців – органами Міністерства закордонних справ.

Кожному гарантується право на свободу думки і слова (ст. 34 Конституції). Слід зазначити, що свобода думки взагалі не може бути обмежена, оскільки заборонити можна лише висловлення певних думок, їх оприлюднення. Свобода слова ж полягає у вільному вираженні поглядів і переконань, чому держава може сприяти як шляхом заснування засобів масової інформації, так і створенням належних умов для функціонування інших засобів масової інформації.

Особливе місце серед політичних прав займає право на правляти індивідуальні і колективні письмові звернення або особисто звертатися до державних органів та посадових службових осіб цих органів (ст.40 Конституції). Цьому праву кореспондує обов'язок відповідних осіб розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк. Розгляд звернень громадян посадовими особами – це один з найважливіших засобів забезпечення їх прав.

До політичних прав громадян належать також право на об'єднання у політичні партії та організації (ст. 36), право брати участь в управлінні державними справами (ст. 38), право на мирні збори та маніфестації (ст. 39). Важливою особливістю політичних прав є те, що вони можуть бути реалізовані лише завдяки участі конкретного громадянина, наділеного цими правами, свободами, у діяльності відповідних об'єднань, політичних партій, профспілкових організацій, самоврядних та державних структур.

Юридичні процедури реалізації таких прав (права на соціальне забезпечення, на освіту, охорону здоров'я, на житло тощо) відбуваються, як правило, шляхом виникнення, зміни або припинення правовідносин за допомогою видання індивідуально-правових актів застосування правових норм у певних формах з метою створення належних умов для їх реалізації.

Це зв'язано з тим, що реалізація значної більшості цих прав не може бути проведена особисто людиною і тому вимагає встановлення відповідних процедур, оскільки без них вона взагалі не може відбутися. Такі процедури включають в себе послідовність, узгодженість дій уповноважених суб'єктів.

Право на працю і зайнятість тісно пов'язано з правом на соціальний захист (ст. 43, 46 Конституції). Реалізацію повноважень в цій сфері проводить управління соціального захисту населення, яке функціонує на основі відповідного Положення. Управління соціального захисту є органом відповідного виконавчого комітету і здійснює соціальне забезпечення населення та соціальний захист пенсіонерів, інвалідів, одиноких непрацездатних громадян, дітей-сиріт, одиноких матерів та інших соціально незахищених громадян.

Охорона прав – комплекс заходів, що виконують превентивну, запобіжну функцію (заборони про недопустимість певної поведінки, що порушує права людини, профілактичні заходи). Здійснення цих заходів покладається на правоохоронні та судові органи.

Реалізація прав – це, в першу чергу, категорія особистісна, це відповідні дії чи бездіяльність певної особи, яка володіє конкретними правами і самостійно вирішує, яким чином їх використовувати або не використовувати взагалі. Але для реалізації значної більшості прав, визнаних та зафіксованих у законодавстві (право на охорону здоров'я, соціальне забезпечення), необхідне встановлення додаткових процедур, тобто кореспондуючого обов'язку уповноважених суб'єктів (державних чи самоврядних) вчиняти певні послідовні і узгоджені дії з метою створення необхідних умов для реалізації цих прав.

Заходи реалізації, захисту і охорони прав людини об'єднуються загальним поняттям забезпечення, під яким розуміють діяльність по створенню необхідних умов і засобів для задоволення прав і свобод людини, і в цілому є складовими елементами юридичного механізму забезпечення прав людини, який є "системою ефективних юридичних засобів реалізації, охорони і захисту її прав". У свою чергу названі елементи виступають окремими, звуженими підсистемами механізму забезпечення.

Отже, забезпечення та охорона прав і свобод людини, всебічний розвиток особистості є або, принаймні, має бути, найважливішим напрямком діяльності всіх гілок влади на будь-якому рівні – загальнонаціональному чи місцевому.

*Начальник Головного управління юстиції
у Закарпатській області
П.М. Ільницький*

Закріплення на законодавчому рівні граничного розміру компенсації витрат на правову допомогу

Статтею 59 Конституції України закріплено, що кожен має право на правову допомогу. Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Згідно із статтями Закону України „Про адвокатуру” адвокатура України є добровільним професійним громадським об'єднанням, покликаним згідно з Конституцією України сприяти захисту прав, свобод та представляти законні інтереси громадян України, іноземних громадян, осіб без громадянства, юридичних осіб, подавати їм іншу юридичну допомогу.

Представництво прав та інтересів особи адвокатом, в тому числі в суді, відповідно до статті 12 зазначеного Закону здійснюється за плату відповідно до домовленості, що відображається в угоді між громадянином чи юридичною особою і адвокатським об'єднанням чи адвокатом. Тому, за загальним правилом, після розгляду справи судом, сторона, на користь якої ухвалено судові рішення і яка понесла у зв'язку з судовим розглядом відповідні витрати (в тому числі і на правову допомогу), суд зобов'язує іншу сторону їх відшкодувати. Але, з огляду на те, що вартість послуг адвоката може бути різною, домовленість про яку з клієнтом здійснюється на добровільних засадах, сторона, яка має відшкодувати ці витрати, є незахищеною у тих випадках, коли сума цього відшкодування є занадто великою (наприклад, коли є домовленість між особою, яка звертається до суду, і адвокатом, а справа з самого початку вбачається виграшною). У зв'язку з цим, виникає необхідність встановити „розумні” межі такого виду відшкодування.

Що стосується міжнародного досвіду, законодавство більшості країн, при вирішенні питання відшкодування витрат на правову допомогу, яка надавалася стороні, на користь якої ухвалено судові рішення, виходить з того, що компенсації підлягають фактично понесені витрати на правову допомогу (наприклад, Словаччина), в деяких країнах окрім цього існує і обмеження у вигляді певного відсотку від ціни позову або не більше встановленої такою суми (наприклад, Естонія, Литва). В Росії таке відшкодування провадиться у розумних межах, що визнається судом. У Республіці Білорусь, механізм компенсації полягає в тому, що стороні, на користь якої ухвалено судові рішення, суд присуджує понесені нею витрати з оплати допомоги представника за рахунок іншої сторони, виходячи із складності справи і часу, затраченого на її розгляд.

Статтею 76 Цивільного процесуального кодексу України 1963 року передбачалося, що стороні, на користь якої постановлено рішення, суд присуджує з другої сторони витрати, пов'язані з оплатою допомоги адвоката, який брав участь у справі, в розмірі до п'яти процентів від задоволеної частини позовних вимог, але не більше встановленої такою суми. Якщо відповідно до встановленого порядку допомога адвокатом була подана стороною безкоштовно, суд стягує з другої сторони зазначену суму на користь юридичної консультації або в доход держави.

Статтями чинного законодавства України, зокрема статтею 93 КПК України встановлено, що особа, яка бере участь у справі, має право на правову допомогу, яка надається адвокатами або іншими фахівцями у галузі права в порядку, встановленому законом. Судові витрати покладаються на засуджених, крім сум, що видані і мають бути видані перекладачам, або приймаються на рахунок держави.

При визнанні підсудного винним суд постановляє стягти з нього судові витрати. В тому разі, якщо винним буде визнано декількох осіб, суд постановляє, в суді розмірі повинні бути стягнені витрати з кожного з них, ураховуючи при цьому ступінь вини та майновий стан засуджених.

Якщо підсудний буде визнаний винним, але звільнений від покарання, суд має право покласти на нього судові витрати.

При закритті справи у зв'язку з примиренням потерпілого з обвинуваченим у справах про злочини, зазначені в частині 1 статті 27 цього Кодексу, суд може покласти судові витрати на одного з них або на обох.

Судові витрати в разі неспроможності особи, з якої вони мають бути стягнуті, а також судові витрати, пов'язані з виплатою сум перекладачеві, приймаються на рахунок держави.

Оплата праці захисника у разі його участі в справі за призначенням провадиться за рахунок держави в порядку і розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України. Відшкодування державі витрат у цьому випадку за згодою засудженого або осіб, які несуть майнову відповідальність за його дії, може бути покладено на них.

Відповідно до п.3 Постанови Кабінету Міністрів України від 14 травня 1999 року № 821 „Про затвердження Порядку оплати праці адвокатів з надання громадянам правової допомоги в кримінальних справах за рахунок держави” оплата праці адвокатів здійснюється за рахунок коштів державного бюджету в розмірі 2,5 відсотка мінімальної заробітної плати за годину роботи адвоката при провадженні дізнання, досудового слідства чи розгляді кримінальної справи судом.

Положеннями статей Цивільного процесуального кодексу України та Кодексу адміністративного судочинства України передбачено, що витрати, пов'язані з оплатою правової допомоги адвоката або іншого фахівця в галузі права, несуть сторони, крім випадків надання безоплатної правової допомоги. Граничний розмір компенсації витрат на правову допомогу встановлюється законом.

Таким чином, норми кодексів зумовлюють потребу на рівні закону вирішити питання встановлення граничного розміру компенсації витрат на правову допомогу, пов'язаних з розглядом цивільних та адміністративних справ.

Продовження на наступній сторінці

Закріплення на законодавчому рівні граничного розміру компенсації витрат на правову допомогу

У зв'язку з цим, з метою визначення засад визначення та встановлення граничного розміру компенсації витрат на правову допомогу саме на рівні закону, розпорядженням Кабінету Міністрів України від 8 грудня 2006 року № 607-р схвалено Концепцію проекту Закону України „Про граничний розмір компенсації витрат на правову допомогу”.

З урахуванням положень цієї Концепції, розроблено проект Закону „Про граничний розмір компенсації витрат на правову допомогу”, який 12 березня 2007 року Кабінетом Міністрів України в порядку законодавчої ініціативи внесено на розгляд Верховної Ради України (реєстраційний № 3286).

Зокрема, проектом передбачається встановити, що розмір компенсації витрат на правову допомогу у цивільних справах, в яких така компенсація сплачується сторонами, на користь якої ухвалено судові рішення - іншою стороною, а в адміністративних справах - суб'єктом владних повноважень, не може перевищувати 40 відсотків розміру мінімальної заробітної плати за годину участі особи, яка надавала правову допомогу, у судовому засіданні та при вчиненні окремих процесуальних дій поза судовим засіданням.

Коли сторона у цивільній чи адміністративній справі звільнена від оплати витрат на правову допомогу, розмір її компенсації сторонами, на користь якої ухвалено судові рішення і яка не є суб'єктом владних повноважень, не може перевищувати 5 відсотків розміру мінімальної заробітної плати за повний робочий день участі особи, яка надавала правову допомогу, у судовому засіданні та при вчиненні окремих процесуальних дій поза судовим засіданням.

Слід зазначити, що обрання такого механізму обчислення розміру компенсації, як у відсотковому відношенні до мінімальної заробітної плати (а не чіткої грошової суми), дозволить автоматично збільшувати цей розмір при кожному підвищенні мінімальної заробітної плати.

Цивільний процесуальний кодекс та Кодекс адміністративного судочинства передбачають, що розгляд та вирішення справ здійснюється у судовому засіданні, а також за його межами - при вчиненні окремої процесуальної дії поза залогою судового засідання (вручення документів, допит сторін і свідків, проведення експертизи і огляду на місці тощо). При цьому, як у судовому засіданні, так і при вчиненні окремої процесуальної дії секретарем судового засідання складається протокол.

Тому, встановлення проектом критеріїв обліку часу участі особи, що надає правову допомогу, у судовому засіданні та при вчиненні окремих процесуальних дій поза судовим засіданням, не лише охоплює можливу участь цієї особи в судовому процесі, але і дозволить відстежити дійсний (фактичний) час її участі за допомогою протоколу судового засідання.

Проектом пропонується компенсацію витрат на правову допомогу за рахунок держави покласти на уповноважений Кабінетом Міністрів центральний орган виконавчої влади доступу та передбачати у проекті Державного бюджету України на відповідний рік видатки для здійснення такої компенсації.

*Перший заступник начальника
Головного управління юстиції
у Закарпатській області
І.М. Алмаши*

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Головного управління юстиції
у Закарпатській області
16 червня 2011 року № 312/01-08

Зареєстровано
в Головному управлінні юстиції
у Закарпатській області
16 червня 2011 р. за № 48/1019

Порядок складення та подання запитів на публічну інформацію, розпорядником якої є Головне управління юстиції у Закарпатській області

I. Загальні положення

1.1. Порядок складення та подання запитів на публічну інформацію, розпорядником якої є Головне управління юстиції у Закарпатській області (далі - Порядок) розроблений відповідно до Закону України „Про доступ до публічної інформації” (далі - Закон), Указу Президента України від 5 травня 2011 року № 547 „Питання забезпечення органами виконавчої влади доступу до публічної інформації” та постанови Кабінету Міністрів України від 25 травня 2011 року № 583 „Питання виконання Закону України „Про доступ до публічної інформації” в Секретаріаті Кабінету Міністрів України, центральних та місцевих органах виконавчої влади” з метою створення механізмів реалізації права кожного на доступ до публічної інформації.

Право на доступ до публічної інформації гарантується максимальним спрощенням процедури подання запиту на отримання публічної інформації.

1.2. У цьому Порядку терміни вживаються у значенні, наведеному в Законі.

1.3. Розпорядником публічної інформації відповідно до Закону є Головне управління юстиції у Закарпатській області (далі - Головне управління юстиції).

1.4. Доступ до публічної інформації Головного управління юстиції забезпечується шляхом надання інформації за запитами на отримання публічної інформації.

1.5. Запитувачами публічної інформації відповідно до Закону є фізичні, юридичні особи та об'єднання громадян без статусу юридичної особи, крім суб'єктів владних повноважень при здійсненні ними своїх функцій.

II. Складення та подання запитів на публічну інформацію

2.1. Запитувач має право звернутися до Головного управління юстиції із запитом на отримання публічної інформації незалежно від того, стосується ця інформація його особисто чи ні, без пояснення причини подання запиту.

2.2. Запит на отримання публічної інформації може бути індивідуальним або колективним.

2.3. Запит на отримання публічної інформації подається Головному управлінню юстиції в усній чи письмовій формі під час особистого прийому або шляхом надсилання поштою, телефаксом, електронною поштою або по телефону на вибір запитувача.

2.4. Письмовий запит на отримання публічної інформації подається в довільній формі.

2.5. Запит на інформацію повинен містити: прізвище, ім'я, по батькові (найменування) запитувача, поштову адресу, адресу електронної пошти, номер засобу зв'язку, якщо такий є; загальний опис інформації або вид, назву, реквізити чи зміст документа, щодо якого зроблено запит, якщо запитувачу це відомо; підпис і дату за умови подання письмового запиту.

2.6. З метою спрощення процедури оформлення письмового запиту запитувач може використати форму для подання запиту на отримання публічної інформації (далі - форма запиту), згідно з додатком до наказу.

2.7. Форма запиту розміщується на офіційному веб-сайті Головного управління юстиції та на інформаційних стендах в адміністративних будівлях Головного управління юстиції.

2.8. У формі запиту запитувачеві надається можливість вибрати форму надання відповіді - поштою, телефаксом, електронною поштою.

2.9. Запит на інформацію може бути подано запитувачем особисто до відділу документування, контролю виконання та звернень громадян Головного управління юстиції у Закарпатській області.

2.10. У разі коли з поважних причин (інвалідність, обмежені фізичні можливості тощо) особа не може подати письмовий запит, його оформлює працівник Головного управління юстиції, який організовує в установленому порядку доступ до публічної інформації, розпорядником якої є Головне управління юстиції, із зазначенням у запиті прізвища, імені, по батькові, контактному телефону, та надає копію запиту особі, яка його подала.

2.11. На вимогу запитувача на першому аркуші копії запиту проставляється відбиток штампа із зазначенням найменування Головного управління юстиції, дати надходження та вхідного номера запиту. Така копія повертається запитувачу.

*Перший заступник начальника
Головного управління юстиції у Закарпатській області
І.М. Алмаши*

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ ЮСТИЦІЇ У ЗАКАРПАТСЬКІЙ ОБЛАСТІ

16 червня 2011 року

м.Ужгород

№ 312/01-08

НАКАЗ

Про затвердження Порядку складення та подання запитів на публічну інформацію, розпорядником якої є Головне управління юстиції у Закарпатській області та Форми для подання запиту на отримання публічної інформації

Зареєстровано
в Головному управлінні юстиції
у Закарпатській області
16 червня 2011 р. за № 48/1019

Відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації», Указу Президента України від 5 травня 2011 року № 547 «Питання забезпечення органами виконавчої влади доступу до публічної інформації» та постанови Кабінету Міністрів України від 25 травня 2011 року № 583 «Питання виконання Закону України „Про доступ до публічної інформації” в Секретаріаті Кабінету Міністрів України, центральних та місцевих органах виконавчої влади”

НАКАЗУЮ:

1. Затвердити Порядок складення та подання запитів на публічну інформацію, розпорядником якої є Головне управління юстиції у Закарпатській області (додається) та Форму для подання запиту на отримання публічної інформації згідно додатку.
2. Розмістити Порядок складення та подання запитів на публічну інформацію, розпорядником якої є Головне управління юстиції у Закарпатській області та Форму для подання запиту на отримання публічної інформації на офіційному веб-сайті Головного управління юстиції у Закарпатській області.
3. Цей наказ набирає чинності через 10 днів після його державної реєстрації, але не раніше дня його оприлюднення.
4. Контроль за виконанням цього наказу залишаю за собою.

*Начальник управління
П.М. Ільницький*

Додаток
до наказу Головного управління
юстиції у Закарпатській області
16 червня 2011 року № 312/01-08

Форма для подання запиту на отримання публічної інформації

Розпорядник інформації	Головне управління юстиції у Закарпатській області пл. Народна,4; м. Ужгород, 88000
ЗАПИТ на отримання публічної інформації	
Прізвище, ім'я, по батькові фізичної особи (найменування, прізвище, ім'я, по батькові представника юридичної особи, об'єднання громадян, що не мають статусу юридичної особи), поштова адреса, адреса електронної пошти, номер телефону запитувача	
Вид, назва, реквізити, зміст документа, що запитуються, або	
Загальний опис інформації, що запитуються	
Прошу надати відповідь у визначений законом термін. Відповідь надати: (необхідне підкреслити)	
Поштою	(Вказати поштову адресу)
Факсом (за телефоном)	(Вказати номер факсу (телефону))
Електронною поштою	(Вказати e-mail)
Дата запиту, підпис	

Примітки:

1. Система обліку, що містить інформацію про документи, які перебувають у володінні Міністерства юстиції України, розміщується на офіційному веб-сайті Головного управління юстиції у Закарпатській області <http://www.zakjust.gov.ua>
2. Запит може бути поданий:
на поштову адресу: м. Ужгород, 88000 пл. Народна,4;
на електронну адресу: uprv@zk.informjust.ua
телефаксом: (03122) 3-32-53.
3. Запит на інформацію може бути подано запитувачем особисто до відділу документування, контролю виконання та звернень громадян Головного управління юстиції у Закарпатській області, за адресою: м. Ужгород, 88000 пл. Народна,4, каб. 647.
4. Форму запиту можна отримати в Головному управлінні юстиції у Закарпатській області за адресою: м. Ужгород, 88000 пл. Народна,4, каб. 647.
5. У запиті необхідно зазначити спосіб отримання інформації.
6. Відповідь на запит на інформацію надається у спосіб, обраний запитувачем, протягом п'яти робочих днів з дня надходження запиту.
7. У разі коли запит на інформацію стосується інформації, необхідної для захисту життя чи свободи особи, інформації щодо стану навколишнього природного середовища, якості харчових продуктів і предметів побуту, аварій, катастроф, небезпечних природних явищ та інших надзвичайних ситуацій, що сталися або можуть статися і загрожують безпеці громадян, відповідь надається протягом 48 годин з дня отримання запиту.
8. У разі коли запит стосується надання великого обсягу інформації або потребує пошуку інформації серед значної кількості даних, строк розгляду запиту може бути продовжено до 20 робочих днів з обґрунтуванням такого продовження. Про продовження строку запитувачу повідомляється в письмовій формі не пізніше ніж протягом п'яти робочих днів з дня надходження запиту.
9. Інформація на запит надається безоплатно.
10. У разі коли запитувача інформація містить документи обсягом понад 10 сторінок, про це протягом п'яти робочих днів з дня надходження запиту повідомляється запитувачу із зазначенням обсягу фактичних витрат, пов'язаних із копіюванням або друком документів, та реквізитів і порядку відшкодування таких витрат. Надання інформації здійснюється протягом трьох робочих днів після підтвердження оплати вартості фактичних витрат.
11. У задоволенні запиту може бути відмовлено у таких випадках:
11.1 Головне управління юстиції у Закарпатській області не володіє і не зобов'язано відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит;
11.2 інформація, що запитуються, належить до категорії інформації з обмеженим доступом;
11.3 запитувач не оплатив фактичні витрати, пов'язані з копіюванням або друком документів, відповідно до пункту 10 цих приміток;
11.4 не дотримано вимог до складення та подання запиту на інформацію, передбачених частиною п'ятою статті 19 Закону України “Про доступ до публічної інформації”, а саме не зазначено: прізвище, ім'я, по батькові (найменування) запитувача, поштову адресу або адресу електронної пошти, а також номер засобу зв'язку (якщо такий є); загальний опис інформації або вид, назву, реквізити чи зміст документа, щодо якого зроблено запит (якщо запитувачу це відомо); підпис і дату (за умови подання письмового запиту).